

[Kirkeministeren.]

der nogle Gange har gjort den Erfaring, at han af Menighedsraadene øjeblikkelig paa Grund af sin Alder skydes til Side til Fordel for yngre Mænd, der maaske slet ikke er dygtigere og i hvert Fald besidder mindre kristelig og menneskelig Erfaring, overhovedet ikke længere melder sig som Ansøger.

Værre er det imidlertid, at den overvældende Menighedsraadsindflydelse ved Præsteembeders Besættelse ikke uden videre er til Folkekirken Gavn. Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødts Betæneligheder var paa ingen Maade ubegrundede. Det er da i Grunden ogsaa paa Forhaand indlysende, at Flertallets Mand ikke uden videre behøver at være den Mand, som Sognet helst skulde have til Præst; i adskillige Tilfælde vilde en anden Mand tjene Sognet bedre. En Egn, der har og maaske i længere Tid har haft Præster af en bestemt kirkelig Farve, fordi der i de forskellige Sogne er et Flertal for denne kirkelige Retning, kunde maaske have Gavn af en noget anden Paavirkning — hver Retning har dog formentlig sit Indskud at yde i det folkekirkelige Liv. Hensyn af mindre vedkommende Art, f. Eks. politiske Hensyn, kan i visse Tilfælde komme til at spille en uheldig Rolle og gør det lettere ved Menighedsraadskaldelsen end ved en Kaldelse gennem Centraladministrationen. Der kan være Fare for, at særprægede Personligheder vil blive skudt til Side til Fordel for Folkekirken Mænd med færre Kanter, men ogsaa uden større aandelig Kraft. Dette og andet kan ske og blotter Systemets Skrøbeligheder; men ved alt dette er der efter mit Skøn i Øjeblikket intet at gøre. Vi maa glæde os over, at Præsteembedernes Genbesættelse ved Menighedsraadernes Indstilling, selv med Ordningens Skavanker, langt er at foretrække for den tidligere Kaldelsesmaade, hvor Ministeriet havde Hovedindflydelsen, og vi maa sikkert vente med at forsøge at faa Kaldelsesmaaden ændret, indtil den Kritik, der kom til Orde gennem det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødts Udtalelser og ogsaa har lydt paa anden Maade og fra andre Sider, vokser sig saa stærk, at der bliver naturlig Baggrund for den Ventil, der uden at berøre Ordningens Hovedlinier giver Folkekirken Centralstyrelse en vis begrænset Indflydelse paa Præstekaldelsen, ved hvilken Indflydelse man da maatte tilsigte at afbøde Ordningens Mangler, og ved hvilken man maaske ogsaa nu og da kunde forhindre den Uret, som Præster ved den nuværende Kaldelse uægtelig er udsat for.

Endnu et Spørgsmaal vedrørende mit Administrationsomraade blev berørt af det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt. Det drejer sig om Bestyrelsen af Kirkegaardene. Det ærede Medlem beklagede, at der for flere Byers Vedkommende for Kommunens Begravelsesvæsen af Kirkeministeriet er stadfæstet en Vedtægt, som har sat de kirkelige Medlemmer ud af Kirkegaardsbestyrelsen. Der er i Virkeligheden kun Tale om to Byer, København og Odense. Begge Steder havde nogle Præster ganske rigtigt tidligere Sæde, naturligvis som Udtryk for de kirkelige Interesser; som Folkekirken uomtvistelig har i Styrelsen af Kirkegaardene, f. Eks., som det ærede Medlem rigtig gør opmærksom paa, med Hensyn til Opretholdelsen af Kirkegaardenes kristelige Symboler, men ogsaa paa anden Maade. Jeg skal derom udtale, at jeg ikke deler min højtærede Forgængers Syn paa denne Sag. Den daværende Kirkeminister Dahl stadfæstede de Vedtægter, der gælder for Københavns og Odenses Begravelsesvæsen. Vedtægter af den Art vil ikke kunne vente Stadfæstelse, saa længe jeg er Kirkeminister; det forekommer mig nemlig rimeligt og selvfølgelig, at Folkekirken, hvor Menighedsraadene ikke selv styrer Kirkegaardene, faar en Repræsentation i Kirkegaardsbestyrelsen — det maa meget gerne være en Mindretalsrepræsentation — eventuelt derved at Menighedsraadene udpeger Bestyrelsernes kirkelige Element. Hvis man gennemfører en Ordning, i Kraft af hvilken der ingen Repræsentanter er for de specielt kirkelige Interesser, vilde jeg deri se et Udtryk for en ganske uforholdsmæssig Mangel paa Hensyn til Folkekirken.

Ministeren for Sundhedsvæsenet (Rubow): Jeg skal hermed besvare de Henvendelser, som ærede Medlemmer har rettet til mig under Finanslovbehandlingen, og forsøge at gøre det i den Orden, hvori Medlemmerne har henvendt sig til mig.

Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg beklagede de store Udgifter, som Kørselsbestemmelserne i Sygekasselovens § 15 forvolder visse Kommuner, og heri har det ærede Medlem utvivlsomt Ret. Disse Bestemmelser om Kørselen indsattes under Udvalgsbehandlingen i 1927 i Henhold til Pligtkørselskommissionens Betænkning, men Udvalget tog ikke Betænkningens Forslag i sin Helhed. I Betænkningen hedder det, at Kommunalbestyrelsen er bemyndiget til at bestemme, at vedkommende Sygekassemedlem for hver Befordring skal erlægge en